

PSÁNO

SRDCEM

JIŘÍ HALBERŠTÁT

Jiří Halberštát st.

PSÁNO SRDCEM

PROLOG:

Myslím si,
že nejodpovědnější zaměstnání mají
pošťáci,
protože
doručují zároveň lidská srdce.

Napsáno a věnováno

—

manželce Květině

SEZNÁMENÍ

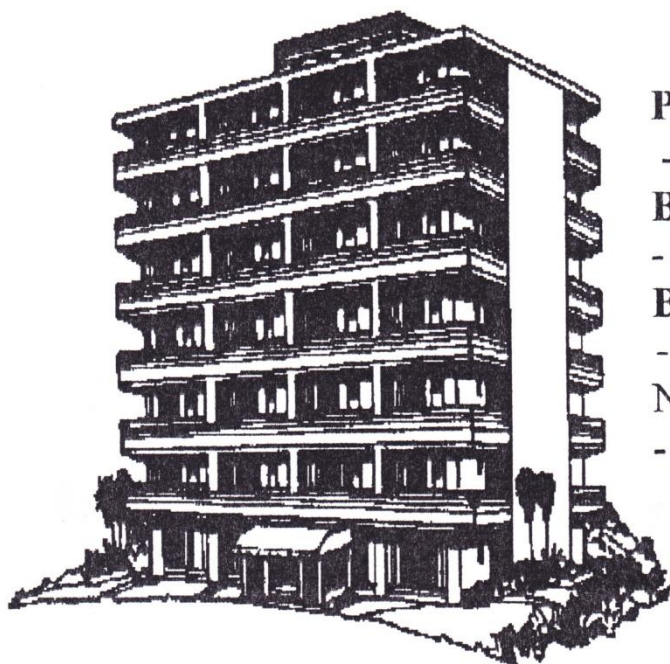
Hotel je recepce (možná s usmívající se recepční)
je výtah (možná s usmívající se obsluhou)
je pokoje (možná příjemně vytopený a čistý).

V mém hotelu nepotřebuji usmívající se recepční, příjemnou obsluhu ve výtahu a nezáleží mi na příjemně teplém pokoji.

Budu si však vždycky pamatovat stojací lampu, pod kterou začíná krásný rozhovor. Budu si vždycky pamatovat dvě židle, němé svědky toho rozhovoru. Víím, že je to lehké na pamatování a velice prosté. Ale jenom věci prosté jsou krásné. A v tomhle prostředí budeš vždycky, protože jsi krásná.

A možná, že jednou se vrátíš sama do mého hotelu. Už nikdy tam nebudeš sedět pod vysokou stojací lampou, nebudeš sedět na jedné židli.

Budu vždycky s tebou.

Praha

- Intercontinental

Brno

- Voroněž

Bratislava

- *Kyjev*

Náchod

- zámek

ČÍM JE TO?

Čím je to, že někdy probouzíš se do rozezpívaného rána?

Čím je to, že někdy slyšíš od prvního okamžiku ptačí koncert, který není přerušován žádnými přestávkami orchestru, že kosí dirigent, sedící na nejvyšším vrcholku, neodkládá taktovku na dirigentský pultík. Když vstaneš do takového rána, rozechvějí se struny i v tobě samém. A s tebou zní i celé okolí. Všechno je veselé, nic není škaredé.

Čím to je, že někdy probudíš se do rána, kdy neozve se jediný ptačí hudebník ani zpěvák? Místo dirigenta na střeše je úplně prázdné, nikdo netřímá taktovku. Je ticho a smutno.

Bude to tím, že jsi v té chvíli hrozně daleko. Bude to tím, že se jistě probouzíš do stejně smutného ráda. Jdeš jistě sama pod ztichlými stromy. Chybí nástroj, který by rozezvučel struny v tobě samé.

A v takové chvíli toužím tě potkat. Ve chvíli, kdy jdeš zamyšlená, uzavřená do sebe a kdy ani nemůžeš slyšet okolí. Toužím potkat tě, oslovit tě a vychutnat chvíli překvapení. Uvidět na vlastní oči procitnutí. Určitě bys musela přimhouřit oči a zakrýt si alespoň trochu uši, protože v tu chvíli uslyšet forte ptačího orchestru by bylo silné. Víím, že bys překvapením musela vykřiknout, jak silně by se ozvaly struny uvnitř v tobě samotné.

Čím je to?

Bude to tím, že milujeme.

VRÁTÍŠ VŠE, CO SI PŮJČÍŠ?

Když si někdo od někoho půjčí peníze

- měl by je vrátit.

Když si sousek od druhé sousek půjčí hrnec na vaření

- měla by ho vrátit.

Když si dítě na písku půjčí kbelíček a lopatičku

- mělo by ho vrátit.

Když si někdo půjčí dítě...

Dá se půjčit dítě?

Dá a půjčují se. A také se vracují.

Vracené děti jsou ty nejsmutnější.

Když si někdo půjčí lásku.

Dá se půjčit láska? Nedá. A vrátit se také nedá. Láska vzniká, láska se rodí. Nikdo si nic nepůjčuje, nikdo nemůže nic vracet.

V lásce se bere a dává.

Snad jenom blízko je od lásky k nenávisti.

Nikdy však není blízko od nenávisti k lásce.

NÁVRATY

Když jsem byl malý kluk, chodil jsem k rybníku, dívat se na zamrzající hladinu. Vidět obrovské ledové zrcadlo, zpočátku tak křehké, bylo nádherné. Jak sílil led, lákal ke klouzání a bruslení.

Chodil jsem k rybníku i na počátku jara, kdy pukal led a lámaly se velké a malé kry. A nikdy jsem nepocítil lítost. Naopak. Mizelo obrovské zrcadlo a objevovala se opět hladina rybníka.

Když jsem byl malý kluk, díval jsem se z okna do deště a hledal na obloze záblesk sluníčka. Hledal jsem trhlinu v temných mracích, kudy by pronikl jediný paprsek a ohlásil konec deště. A potom jsem utíkal do doznívajícího deště stavět mosty a přehradu.

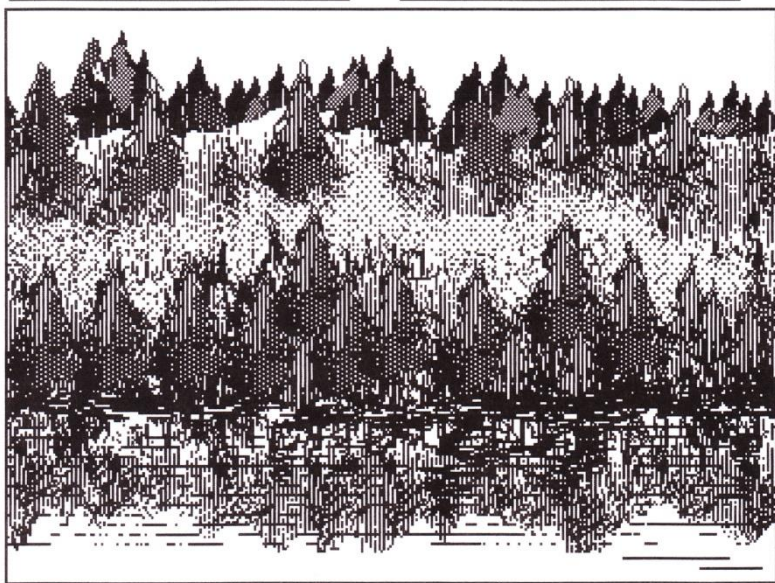
Zůstal jsem určitě tím malým klukem. Dál chodím k rybníku na počátku zimy i s přicházejícím jarem. Dívám se na zataženou oblohu.

Ale vše spojuji s tebou.

Jsi jarem, které rozbilo ledy. Jsi slunečním paprskem, co prosvítí zataženou oblohu. Jsi slunce mých dnů. A určitě jsi ve mně objevila toho malého kluka.

Jednou tě přivedu k rybníku. Jednou se společně budeme dívat z okna na dešť.

A jako malé děti utečeme do doznívajícího deště postavit mosty a přehrady.

BÝT S TEBOU

Být s tebou hodinu, den, týden, měsíc, rok...

Být s tebou hodinu...

Prvním mým přáním byla hodina. Toužil jsem prožít plných šedesát minut ve tvé blízkosti. Než jsme se stačili na sebe podívat, končila hodina. Věděl jsem rázem, že mám si přát víc. Přidej mi další hodiny, věnuj mi celý den.

Být s tebou den...

Co všechno jsem si představil, když jsi mi věnovala den plných dvacet čtyři hodin. Ubývala jedna po druhé, stále bylo co povídat, držet tvou ruku ve své, dívat se na tebe a vědět, že jeden den je málo. Dej mi víc dní, dej mi týden.

Být s tebou týden...

Týden je hodně nebo málo? Sedm dní..., takže málo. První den budu spokojený, ale další bubou ubývat rychleji a rychleji. S každým prožitým dnem budeme smutnější, protože bude se nemilosrdně blížit ten sedmý, poslední. Od prvního dne našeho setkání budu mít přání jediné...

Být s tebou měsíc...

Vím, že mi splníš i takové přání. Zeptám se hned na začátku. Je to hodně nebo málo? Málo, má lásko. Vždyť jsou měsíce, které mají pouze třicet dní. A co únor? Opravdu je to málo, i když mi

věnuješ ten nejdelsí měsíc. I ten je pro mě krátký. A tak jsem vyslovil přání největší...

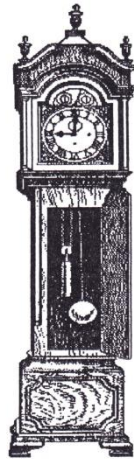
Být s tebou rok...

Dalas mi rok. Prožil jsem s tebou rok. Znáš tě rok, ale rok mi nestačí. Učíš mě žít a prožít každou vteřinu. Žít plně, beze zbytků. Žít a milovat.

Vím, že pokud mi byl přisouzen pouze jediný rok, pak vůbec nereptám. Byl to rok, nad který nikdy nebylo. Dnes nemohu od tebe žádat, dej mi další rok..., vím, že bys přidala bez váhání.

A tak toužím a mám přání ho s tebou prožít.

Prožít rok, měsíc týden, den... i hodinu.

MILUJI A ŽÁRLÍM

Miluji jarní přírodu.

Vidím rozkvétající stromy, rašící lístky na keřích, svěží zelenou trávu, co přikrývá loňskou podzimní šed'.

Miluji jaro.

Ale žárlím na černého kosa, co vyzpěvuje proti tvému oknu své jarní árie.

Miluji jarní vánek, co hladí rozpálená čela, ale zároveň žárlím, že se tě dotýká a nahrazuje mou dlaň.

Miluji žlutý koberec pampelišek na rozkvetlé louce, ale žárlím, že se může dotýkat svých bosých chodidel.

Miluji lesní studánku s průzračnou vodou – žárlím však, že vzhlížíš se v jejím kouzelném zrcadle, že přijímáš doušky vody, co přinášejí svěžest a sílu.

Žárlím na Slunce, že tě zahřívá,

žárlím na měsíc, že nahlíží do tvého pokoje,

žárlím na hvězdy, že se na ně díváš.

Žárlím na všechno kolem tebe a o to víc miluji.

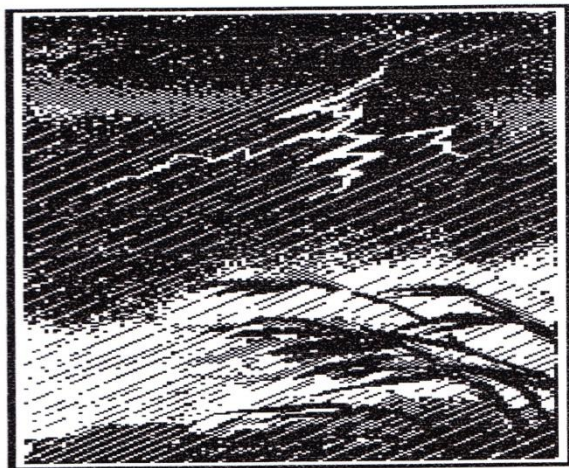
A co lidi?

Na ně nežárlím.

Vím, že nikdo z lidí nemůže zpívat u tvého okna, nikdo
nemůže hladit tvé čelo, nikdo se nemůže dotýkat tvých
bosých chodidel...

já můžu.

A na sebe nežárlím.

SVĚŘÍM SE POLŠTÁŘI

Ještě mám pořád v paměti, jak jsem v dětství uléhal na polštář.

Pamatuji na to, jak po večerech jsem spřádal sny o cestách, dobrodružstvích, výpravách s kluky. Pamatuji, že na stejném polštáři ulétly všechny sny, kdy hlava hořela v horečkách a kdy chladivá ruka maminky přinášela úlevu. Jindy zas stejná ruka byla hřejivá při pohlazení na dobrou noc. Pak zhaslo světlo a zůstal jsem sám s polštářem. Tomu jsem svěřoval svá klukovská tajemství.

Dávno již nejsem tím klukem. Není už také jednou chladivá a podruhé hřejivá ruka mámy. A přesto uléhám na polštář a dál svěřuji svá tajemství. Uléhám a měkkost polštáře má nahradit tvé objetí a stát se mým zpovědníkem.

Má zpověď je vždycky dlouhá tak jako dálka, která nás dělí. Má zpověď se podobá duhovému oblouku, který se rozklenul od mého polštáře k tvému.

Vím, že kdykoliv, v kteroukoliv dobu, mohu touto klenbou tě probudit, nebo vstoupit do tvých snů. A pak jsi se mnou, čas opět letí rychle jako ve chvíli, kdy jsme spolu skutečně. Vím, že se ve spaní usmíváš. Vím, že tvé probuzení je krásné, protože tě budí polibek svěřený polštáři. Možná, že ráno, až budeš vstávat, bude tvůj polštář pomačkaný. Ten můj je také. Ale večer, až přijdeš,